

Tjugonde söndagen i Treenighetstid

Trons kraft och seger – Den lame mannens söndag

Jes. 43:10-13; Hebr. 11:1-7; Matt. 9:1-8; Ps. 78:1bc, 4b-7

”Tron är en övertygelse om det man hoppas”¹, skriver den helige aposteln till hebréerna i dagens epistel. Alltså: när jag är övertygad om att det jag hoppas på skall ske, då kan jag säga att jag tror.

I Evangeliet vinner den lame mannen förmågan att gå. Ett under. Stort! Vi kan bara sluta oss till att det var något både han och människorna runt honom hoppades på. Därför kom de till Jesus. Vad de inte hade räknat med var att de, genom tron, skulle få förlåtelse för sina synder; något ännu större. "Var vid gott mod, mitt barn. [säger Jesus:] Dina synder är förlåtna."

Vad hoppas du på? Vilket hopp har du fått med dig; förmedlat från dina föräldrar och generationerna tidigare? Eller var det så, som för så många, att ingen lade sig vinn om att inympa ett hoppets frö i dig; ett hopp som var större; sträckte sig längre än till nästa födelsedag? Lät de äldre dig aldrig ana eller hoppas på något djupare; något som var mer genomgripande än vit snö på Julafton? Eller chokladägg till påsk?

Att öppna upp för mysterierna, för ”en visshet om det man inte ser”² är en fråga om hopp. Och hopp är en fråga om att orka hålla ut. Utan hopp håller vi inte ut i kampen. Tron är en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser.

Vi sjöng i liturgins inledning följande ur Psaltaren: ”Så skulle det bli känt för ett kommande släkte, för barn som en gång skulle födas, och de skulle berätta det för sina barn. De skulle då hoppas på Gud och inte glömma hans verk utan följa hans bud”³

Vad hoppas du? Vilket hopp förmedlar du? Frågan blir brännande. Den bränns både då man blickar mot äldre generationer som till kommande. Vad gavs mig? Vad ger jag vidare? Nästa vers i samma psalm lyder: ”De skulle inte bli som sina fäder, ett motsträvt och upproriskt släkte, vars hjärta var opålitligt och vars ande var trolös mot Gud.”⁴

¹ Hebr. 11:1a

² Hebr. 11:1b

³ Ps. 78:6-7

⁴ Ps. 78:8

Systrar och bröder, det hände något på vägen. När vi blickar ut över vår samtid och frågar vad det var som hände, när och varför det inträffade, är det lätt att skuldbelägga. Vi skall undvika det. Konstatera och förlåt. Tag upp det som fattas; blicka framåt och säg till dig själv att du vill vara del i att sprida hoppet vidare.

I dag, denna tjugonde söndag i Treenighetstid, är vårt ärende 'trons kraft och seger'. En omistlig del i tron är just hoppet. Ibland blir brottningen med vissheten frustrerande och arbetsam. Och i de stunder finns hoppet där att luta sig mot; som en bro från tvivel till vissheten om det man inte ser. Hoppet pekar också mot den redan vunna segern; att också jag skall omfattas av dess sötma och väldoftande krans.

Vi talade förra söndagen om vägen till Guds rike och nu är vi framme. Vi är komna till och redo att nämna sådant vi kan om detta; om det den Kristna tron hoppas. Om det vi som kristna hoppas och tror.

Mycket av det vi kan säga är sagt av fäderna. Och om det vi hoppas; det som förmedlats genom generation efter generation, beskrivs i ett brev som bevarats från år 96. Sådär skriver Clemens av Rom till Korinthierna:

”Hur sälla och underbara är inte Guds gåvor, mina kära. Liv i odödlighet, glans i rättfärdighet, sanning med frimodighet, tro i förtröstan, återhållsamhet med helgelse; och detta kan vi nu fatta. Vad är det nu som bereds åt dem som håller ut? Tidsåldrarnas skapare och fader, den Allhelige, känner själv dess storhet och skönhet. Låt oss alltså kämpa för att bli räknade bland dem som håller ut, för att vi skall få del av de utlovade gåvorna. Hur skall detta ske, mina vänner? Om vårt sinne är fast och troget riktat mot Gud, om vi söker det som är välbehagligt och angenämt för honom, om vi gör det som svarar mot hans otadliga vilja, följer sanningens väg och kastar ifrån oss all orättfärdighet och ondska, girighet, tvister, dåliga seder och svek, skvaller och förtal, hat mot Gud, övermod och stortalighet, tomt skryt och ogästvänlighet. Ty de som gör sådant är förhatliga för Gud, och inte blott de som gör det utan också de som gillar när andra gör det.

Detta är vägen, mina kära, där vi finner frälsningen: Jesus Kristus, våra offers överstepräst, beskyddaren och hjälparen i vår svaghet. Genom honom skådar vi upp mot himlens höjder. Genom honom ser vi Guds rena och höga ansikte avspeglas. Genom honom öppnades vårt hjärtas ögon. Genom honom växer vårt oförståndiga och förmörkade sinne upp till hans underbara ljus. Genom honom ville Herren låta oss smaka den odödliga kunskapen.”⁵

Detta, att Guds vilja och syfte med oss är att vi skall gudomliggöras, är vad vi har att svara på. Att var och en av oss omfattas av detta löfte – det är vårt hopp. Att Kristus Jesus, genom uppståndelsen och segern från det döda, gör det möjligt – det är trons kraft.

Detta är vad vi som kristna bör ha för ögonen och fokusera på framför kaos och elände; framför all Satans försök att förmörka. Den yttersta tiden är redan här, men det är till tiden bortom den som hoppet står.

Detta är vår tro: att segern redan är vunnen och att vägen till den himmelska festen går genom Kristus Jesus.

Tron är en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser.

⁵ Ur Clemens brev till Korinthierna, i De Apostoliska fäderna, Artos bokförlag (2006), s. 54-55